

Çocuk Hafız

Nureddin Yıldız'ın 18.02.2018 tarihli (320.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bir insanda hayatın devam ettiği nabzıyla ölçülebildiği gibi mümin olduğunu düşünen kimsenin de Kur'an ile bağlantısını imanının ölçümü için kullanmak mümkündür, sonucu yüzde yüz doğrudur. Bir insan Kur'an'a ne kadar iman ediyorsa o kadar mümindir. Birinin iman canlılığını Kur'an'ı ne kadar okuduğu, onunla ne kadar amel ettiği ve ona ne derece hizmette bulunduğuyla ölçmekte hiçbir sakınca yoktur.

Kur'an ümmetiyiz, kıyamet gününde Kur'an üzerinden dirilip hesap vereceğiz. Bir Müslüman'ın çocuklarına karşı sorumluluğunun da ne kadar başarılı/başarısız olduğunu, onlara Kur'an imanını ne kadar aşıladığıyla ölçmemiz kabildir. Zira Kur'an ümmetiysek ve bize Kur'an getiren Peygamber aleyhissalatu vesselam ile bağımız var ise hayatımız Kur'an'dan ibarettir ve çocuklarımıza Müslümanlık verip vermediğimizin de ölçüsü Kur'an-ı Kerim'dir, onun emrettikleridir.

Bir Müslüman'ın çocuklarına Kur'an aşısı vermesi, Kur'an ile amel bağlantılarını kurması hayattaki en ciddi görevlerinden biridir. Elhamdülillah, Müslümanlar olarak çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim'i öğretmeyi bir dert görüyor ve nispeten de olsa gayreti yerine getiriyoruz. Yaşadığımız topraklarda Müslüman insanların çocukları üzerindeki Müslümanlık eğitimlerinden biri de çocukların Kur'an hafızı olmaları meselesidir. Kur'an hafızlığı, Kur'an-ı Kerim'in çocuklara öğretilmesinden daha üstte bir görevdir.

Altı özellikle çizerek söylenebilir ki Kur'an'ın ezberlenmesi anlamına gelen hafızlık, her çocuk için muhakkak yapılması gereken bir görev değildir. Kur'an hafızlığının, Allah'ın kitabı Kur'an için yapılabilecek en büyük işlerden biri olması başka, sıradan bütün Müslüman çocuklarının hafız olması gerekiyor gibi düşünmek başkadır ki bu yanlıştır. Her çocuğun hafız olması gerekmez. Hafız olmak bir yönüyle ümmetin yükünü taşımak, tabiri caizse kurban diye seçilmek demektir. Ashab-ı kiram ümmetimizin en iyileridir, kıyamet gününe kadar onlardan daha iyilerin gelmesi mümkün değildir; buna rağmen hepsi hafız değildiler hatta aralarındaki hafızlar parmakla sayılacak denli azdı. Fakat hepsi Kur'an hizmetkârıydı, ona imanda ve onu yaşatmakta biriciktiler.

Bizdeki Kur'an hafızlığı meselesi, bilhassa Kur'an-ı Kerim'in Mushaf'ına tutulmasının dahi suç kabul edildiği dönemden sonra, 1950'den itibaren, Kur'an'ın elden gitmemesi mantığıyla görülmüş ve o zamanın nesli büyük bir himmet göstermiştir. Cami altlarında on metrekarelik bir oda buluvermesinler, orayı hemen bir medrese hâline getirmişlerdir. O nesli rahmet ve minnet ile yâd ederiz.

Ancak bu arada, o merdiven altlarında Kur'an'ın elden kaybolmaması için uğraşan hoca efendilere teslim edilen çocukların on binleri bulunduğunu lâkin Kur'an hizmetkârlarının binleri dahi bulmadığını esefle müşahede ediyoruz. Yaşadığımız topraklarda bugün otuz bine yakın Kur'an kursu vardır. Bunların bir bölümü Kur'an hafızı yetiştirmektedir. Şüphesiz ki Allah'ın büyük bir lütfu hatta mucizesi olan bu manzara, laiklik üzerine kurulup bin yıl da sürse Kur'an ile savaşağını söyleyen turşu laiklerin bulunduğu topraklarda mümkün olmuştur. Müslümanlar'ın bu miktarda medreseye sahip olmaları büyük sorumluluk olduğu kadar büyük bir imtihandır da.

Bugün Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bile on binlerce hafızlık diploması vermiş olması -ki müstakil alanlarda yapılan hafızlıklar buna dâhil değildir- nasıl bir mesafenin kat edildiğini ortaya koymaktadır. Lâkin tekraren vurgulamalıyız ki bir neslin Kur'an'a hizmet etme arzusu başka, çocukların hepsinin hafız yapılması başka şeydir.

Herkesin sıradan hafız yapılması iki açıdan sıkıntılıdır: Evvela bu hafızlığın kendi türünden zekâ isteyen bir ilim dalı ve çalışma örneği olması nedeniyle mümkün değildir. Her çocuğun hafız olmasını beklemek her çocuğun kıvrıkcık saçlı olmasını beklemek gibi yanlıştır. Herkesi sıradan hafızlığa yöneltmenin ikinci sakıncası da sürecin sonunda ne olacağını düşünmemektir. Kur'an yaşanmak içindir. Hafızlık da Kur'an'ın toprak üstünde yürüyen mücessem bir hâl almasıdır; Allah'ın kelamı, muradı, emirleri ve yasakları bir insanın üzerinde görülsün-konuşulsun diyedir. Hafızlık bir çocuğun Kur'an'ı yalnızca ezberlemesi değildir, onun Kur'an'a ayarlanmasıdır aynı zamanda. Kur'an'ı okumak herkes için gerekliyse de hafız çocuk, belki yarın Kur'an'ın son kopyası olarak kalmaya aday bırakılmış gibidir.

Bunun için de hafız çocuk yürüyen Kur'an olduğu gibi onun babası da çocuğunu Allah'a kurban etmiş İbrahim demektir. Kaldı ki İbrahim aleyhisselam, çocuğu İsmail aleyhisselamı gördüğü rüya üzerine kurban etmeye götürmüştür fakat bu ümmetten bir anne-baba, çocuğunu hafız olması için medreseye götürdüğünde rüyasını görmeksizin, Resûlullah aleyhisselamın emanetine feda edilmek üzere götürmektedirler.

Tabii ki ne o anne-baba ne çocuk ne de çocuğu hafız edecek muallim efendi asla sıradan birileri değildirler. Her şeyden evvel bu bir nasip meselesi ve Allah'ın yaratışındaki tarz ile ilgilidir. İyi bir fakih olabilen, iyi bir hafız olmayabilir. Kur'an'ı çok iyi anlayan biri de hafız olamayabilir. Bunlar yaratılışla ve Allah'ın verdiği kabiliyetlerle alakalıdır. Körü körüne zorlanacak durum değildir.

Tembih manasından çok düşünce paylaşımı bakımından ifade ediyorum ki Kur'an'ımız, ümmetimizin en mukaddes kıymetidir ve kâfirlere bile rahmetin kapısını açmak için gelmiştir. Şiddet, dayak, nefret ve protestonun işin içine girdiği noktadan sonra Kur'an-ı Kerim'i hafız olacak birine vermenin anlamı kalmamış demektir. Hafızlar hocalarının ve ebeveynlerinin dualarını, gözyaşlarını, himmetlerini hatıra olarak saklamalıdır; dayaklarını, beddualarını ve evden kovulma tehditlerini değil.

Yukarıda sözünü ettiğimiz 50'li yıllardan sonraki dönemde, Kur'an'ın elden yitip gitmemesi için adeta ashab-ı kiramin himmetine benzer bir sevda ile çocuklarını medreselere götüren anne-babalar, o çocukları eve gelip sırtlarında kırbaç, sopa, odun izlerini gördüklerinde çok da beklemedikleri bir sahneyle karşılaşmışlardır. Bu hatıralar, Kur'an'a dair tarihimizde utanılacak konular olarak kalmıştır.

Günümüzde çocukların yasal koruma altında olmaları sebebiyle belki aynı manzaralar meydana gelmiyor ama Kur'an ile hatıratı tatlı gözyaşları ve uykusuzluğunda bile mutluluk hissettiren geceler gibi duygular olmayan çocuklarımız ne yazık ki Kur'an'ın bir sonraki nesle canlı şekilde aktarılmasına dair temennilerimizin cevabı durumunda değildirler. Kur'an-ı Kerim bir sevda ve hasret meselesidir. Babalar ve anneler, çocuklarını İsmail aleyhisselam olarak görmek istiyorlarsa önce İbrahim aleyhisselam gibi olmaları gerektiğini bilmelidirler.

Kur'an-ı Kerim'e hizmet arzumuz ve çocuğumuzun kıyamet gününde bize şefaet vesilesi olması temennimiz hayat gerçeklerini reddetme nedenimiz olmamalıdır. Çocuklarımızın illa hafız olma arzusu onların Kur'an'dan soğuk bir hayat yaşama ve Müslümanlığa nefretle bakma nedeni gibi sonuçlar getirecekse balta taşa vurulmuş, yanlış iş yapılmış demektir. Keşke çocuğumuz bir sayfa Kur'an'ı yüzünden bakarak okuyacak olsaydı da bugünkü rezil hâlini görmeyeydik demektense saf ve temiz bir mümin olarak kalmalarına razı olmalıyız. Bu, sonuçlarına bakıldığında bir kayıp değil, tam anlamıyla kazançtır. Müslüman kaybetmektense hafız kaybetmeyi tercih etmeliyiz. Çünkü hafızlık farz değildir ama Müslümanlık bu dünyada var olma sebebimizdir.

Bilhassa son yirmi senede ülkemizde yaşanan ihtilallerden sonraki dönemde, Kur'an kursları kapanmasın ve hoca efendiler-hoca hanımlar, başka yerlere tayinleri çıkmasın diye hafız olması asla mümkün olmayan ve bunun da ellerinden-ayaklarından dahi okunabildiği çocukların bir medresede

zorla, hafızlık gerekçesi kullanılarak tutulmaları parayı suiistimal etmek gibi Kur'an'ı da suiistimal çeşididir. Bu yapılan yanlıştır.

Kapısında Kur'an kursu yazan binalarımız kapanmayacak diye çocuklarımızın yüreğini kapatamayız. Yüreği Kur'an'a kapanmış veya 'hafız ama...' diye başlayan cümlelerin muhatabı olmuş bir çocuk yetiştirmektense binalarımızı kapatırız. **Her hafızın, bulunduğu yerde Kur'an'ın mükemmel bir örneği olması gerekir. Hâlbuki yapılan, kolejlere ve başka okullara hatta sıradan bir meslek lisesine kabul edilmesinde sorun olacak çocuklarla binaları ayakta tutmaya çalışmak, birilerinin emekliliğinin dolmasını o çocuklar vesilesiyle bekliyor olmaktadır.**

Bu tam anlamıyla bir afettir, afet!

Böyle bir işin içinde bulunmuş hoca efendiler de dernek sorumluları da Allah'tan af dilemelidir. Bu tür deneyler nesil, insan ve Kur'an üzerinde yapılamaz, yapılmamalı idi.

Çocukların hafızlık meselesi üzerinden vurgulanması gereken ilk nokta, hafızlık ve Kur'an öğretiminin iki başka husus olduğudur. Şayet bir genç, iki dakikada (yüz yirmi saniye) tecvidi ve talimine riayet ederek Kur'an'dan bir sayfayı yanlışsız okuyor ve surelerden de namazda okuyabilecek kadar ezberlemiş, fazladan da mesela Yasin-i şerifi hafızasına almışsa Allah'ın Kur'an öğretmekle ilgili emri tecelli etmiştir. Bunu abartmanın lüzumu yoktur.

Sonrasında ise hafızlık düzeyine gelinecektir: Çocuk, bir buçuk (en fazla iki) dakikada sayfayı yanlışsız okuyup üzerinde çalıştıktan sonra ertesi gün hocasına yanlışsız okuyor ve aradan üç gün geçtikten sonra aynı sayfayı yine okuyabiliyor, başka sayfa üzerinden aynı egzersiz iki kere daha tekrarlanabiliyor (ezberleme, ezberi muhafaza etme kabiliyeti var demektir) ve hem ailesi teşvik ediyor hem kendi istiyorsa bu yavrumuz hafız olabilir. Hafız böylesi olmalıdır.

Ezber denemesi yaparken bile bir sayfa için günlerini harcayan bir çocuğu hafız olması için ayırmamız yanlıştır, zayıfattır; insan ve nesil zayıyatı. Hoca efendiler Allah'tan korkmalı ve böyle bir işe yeltenmemeli, sonradan beddua alacakları bir amele kalkışmamalıdır. Hafızlık en fazla yirmi dört ayda bitmelidir. Bundan uzun sürecek bir hafızlık, çocuğun zihninin Kur'an üzerinde demode olmasına sebebiyet verir ve yanlıştır. Günde bir sayfayı yanlışsız ezberleyebilen -ki en fazla iki saat sürer- bir çocuk on üç, bilemediniz on beş ayda hafız olur. Kızlarla ilgili bunun üzerine beş-altı ay ilave yapılırsa en fazla yirmi ayı bulabiliriz. Yirmi dört ayı geçirmiş bir hafızlık süreci sulanma ve Kur'an-ı Kerim'e karşı soğukluk nedenidir.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kurslarında uyguladığı bir yıllık hazırlık dönemi mükemmel bir tatbikattır ve bir çocuğun hafız olup olmayacağı o dönemde gayet iyi belli olur. Bir, en fazla iki ay sürecek denemeyle adayın kabiliyeti belirlenir.

Nihayetinde sözünü ettiğimiz daha önce denenmiş, yüz binlerce örneği olan bir şeydir. Biz de dört yaşındayken rahle başına oturduk ve onuncu yaşımıza geldiğimizde hafızdık, elli yıldan bu yana da hafızlar-hafızlık ile iç içeyiz. Kur'an hafızı olacak bir çocuk, Kur'an'la yüzleştiği en fazla ilk üç ayda durumunu belli eder, bir hoca efendi de onun hafız olacağı günü bile tahmin edebilir. Hafızlık hocası için bu zor bir iş değildir.

Fakat hafızlığı çocuk üzerinden hesap etmek lazımdır. Hoca efendinin iş ihtiyacından dolayı böyle bir arayışa girilirse yahut medresenin kapanıp kapanmaması türünden bir gerekçe sebebiyle çocuğun hafızlık yapması kararlaştırılırsa bu cinayettir, kul hakkıdır ve Kur'an-ı Kerim'in suiistimalidir. Resmî makamlardaki yetkili kimselerin bu konu üzerinde düşünceleri gerektiği gibi anne-babalar ve hoca efendiler de düşünmelidirler.

Tespit edilmesi lazım olan ikinci başlık da şudur ki çocuklarımız, kabiliyet açısından, beş yaşından itibaren hafız olabilirler, bunu bizzat kendisi yapmış biri olarak söyleyebilirim. Fakat beş-altı yaşındaki

bir çocuğu hafızlığa başlatacak bir hoca efendinin mükemmel bir hafızlık sahibi olmasının yanı sıra iyi bir pedagog olmasının da gerektiğini düşünüyorum. Beş-altı yaşındaki çocukların fevkalade zekâları olduğu kadar hocasını çıldırtacak olağanüstü huyları da vardır. Zeki çocuk aynı zamanda kurnaz ve yaramaz, pazarlıktan anlayan demektir. İyi bir pedagoji anlayışı ve büyük bir sabrı bulunmayan hocanın, beş-altı yaşındaki bir çocuğu önüne oturtması tam anlamıyla bıçak sırtı iştir. Şahsî kanaatim odur ki genel itibarla Diyanet görevlilerinin böyle bir pedagojik ve sabır anlayışı bulunmamaktadır. Çocuklarımızın bu yaşlarda hafız olmak üzere medreselere götürölmelerinin caiz olmadığı kanaatimi de söyleyebilirim.

Lâkin bunun şahsî kanaatimiz olduğunu, ne ayetler ne hadisler arasında böyle bir hükmün varlığından söz edemeyeceğimizi ve daha önce bu yaşlarda hafızlığa başlamış nice insanın varlığından bahsedebileceğini ekleyelim. Mesela İmam Şafî sekiz yaşındayken hafız olmuştur ama onun İmam Malik gibi birinin elinde yetiştiği gerçeğini es geçmemek gerekir. Pedagoji vizyonu olmayan, sabrı Nuh aleyhisselâmın sabrını andırmayan kimselerin küçük yaştaki çocukları hafızlık denemesi için önlerine oturtmaları vebaldir. Anne-babalara tavsiyemiz de sayılan sıfatları haiz bir hoca iddiasını günümüzde, bu topraklarda tasdik etmemeleridir.

Çocuk için ideal zaman on-on iki yaş sonralarıdır ama esasen çocuğun -misafirlerin önündeyken değil- evde “ben hafız olmak istiyorum” şeklinde beyanda bulunduğu andan önceki hiçbir yaş ‘hafızlık için uygun yaş’ değildir. Çocuklarımız on yaşındayken doktor, mühendis olacaklarını söyleyebiliyorlar ve derslerini buna göre çalışıyorlar. Çocuklar artık akıl baliğ ve reşit gibi sözler ediyor, evlenince hanımına nasıl davranacağına varıncaya kadar ileri kelimeler konuşabiliyorlar. İnsan bu zekâ ve akıl karşısında hayrete düşüyor. Böyle bir zamanda çocukların anne-baba baskısıyla Kur’an’a yönlendirilmeleri tehlikelidir. Bu minvalde ‘ileride açılır’ türünden motivasyon cümlelerine de inanmayan biriyim. Başlangıçta sevda taşıyanlar bile ileride açılıp ısınamayabiliyorsa ‘ileride ısınır’ denip başlayan biri anca evindeki soba başında ısınabilir. Küçük yaşta başlatılan hafızlıkları ağır bir risk olarak görmekte beraber, başarıya ulaşılabiliirse cennet kadar mukaddes telakki ediyoruz.

Çocuklarımıza bebeliklerinden itibaren süren bir aşılama ile Kur’an’a feda edilecekleri anlatılmalı, akıl baliğ olmalarıyla birlikte bu aşının testleri bir hoca efendi tarafından yapılmalı ve bir pedagog görüşüyle de çocuğun hafızlık yapmasının uygun olup olmadığı hesaplanmalıdır.

Dikkatimizden kaçmaması gereken üçüncü noktayı gönöl kırmadan ifade etmek isteriz: Çocuklarımız ancak Kur’an’a ve ümmete kurban olabilirler; hocalarına kurban edilmeleri yanlıştır. ‘Eti senin kemiği benim’ yok, hepsini Allah’a feda etmek vardır. **Çocuklarımız hocalarının sınırsız inisiyatiflerine teslim edilemezler ve kurumsal bir disiplinin oluşturulmadığı, şahsî otoritenin-gücün-ağırlığın hükümferma olduğu yerlerde çocuklarımız hafız olabilirler belki, buna itirazımız olmaz ama başını göklere kaldıracak izzeti taşıyan bir hafız olamazlar.** Hocasının önünde yemeğe oturması ayıp ve “Kur’an’a saygısızlık” kabul edilen, abdesti bozulduğu hâlde bunu dillendiremeyen, zulüm benzeri uygulamalarla yetiştirilen bir ‘hafız çocuk’ Allah’ın adını ve cihadı başı dik şekilde haykıramaz; o anca mevlit okumaktan para kazanan biri olur.

Hoca efendilerin ihtiraslarına, hoca hanımların kaprislerine feda edilecek çocuğumuz olmamalıdır. Yavrularımız Allah’a ve Kur’an’a kurban edilmeli, anne-baba kendini İbrahim olmaya adadığı zaman çocuğunu İsmail olarak görmek arzusunu göstermelidir. Tabii ki hoca efendiler ve hoca hanımların tamamını itham edecek cümleler değildir bunlar ama genel manzaranın ne olduğu da herhâlde ilgili gözlerden kaçıyor değildir.

Kur’an’a saygının önüne geçebilmiş bir hoca saygısını reddetmeli, çiğnemeliyiz. Hocasına hürmet eden bir talebe anlayışını elbette desteklemeli, talebenin hocasına saygısız tek bir saniye geçirmemesini beklemeliyiz. Ancak hocasının önünde ceket düğmeleyip arkasından gıybetini edebilen bir talebenin neden olabildiğini, bu çelişkinin nasıl doğabildiğini de merak etmemiz lazımdır. Veliler çocuklarını

hocaya getirdiklerinde, “Allah razı olsun hocadan, bizi çocuktan iki sene kurtaracak” mantığıyla getirir, hoca da zaten “benden başka çareleri yok, ben olmasam çocuktan nasıl kurtulacaklardı ki” düşüncesindeyse ortaya çıkan tablo cinayettir.

Bir başka hakikati İbrahim aleyhisselamin zihniyetini sergileyebilmek isteyen ebeveynler olarak zihnimize nakşetmeliyiz: Allah, Kur’an’ında Peygamberi’ne şöyle buyurmaktadır: “Acele edip durma, biz onu senin kalbine yerleştireceğiz.” (Müzzemmil suresi, 5. ayet)

Bakınız, bu ‘yerleştirme’ yirmi üç yıl sürmüştür. İşin tamamlandığı gün ile ilk ayetin indiği an arasında tam yirmi üç tane üç yüz altmış beş gün var. Zekâ, korunmuşluk, kabiliyet, beyefendilik, insanlık, dil, fonetik... bunların hangisinin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemde olmadığını düşünebiliriz? Ve buna rağmen Kur’an onun yüreğine yirmi üç yılda yerleştirildi.

Bir çocuk on altı ayda hafız olabilir. Sekiz hatta altı ayda olanı da gördüm. Bir buçuk senede ezberi tamamlayıp sabahtan akşama kadar bir gün içinde yanlızsız olarak okuyan talebem de oldu. Ama burada sözünü ettiğimiz, ezberleme değildir. Kur’an adamı olmak için Resûlullah aleyhisselama yirmi üç yıl gerekiyordu.

Hoca efendilerin önlerindeki müfredatı bitirme, anne-babaların çabucak hedefe varma dertleri olabilir ama Kur’an adamı olabilmek için gereken süre ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in geçirdiği zaman arasında bir fikir jimnastiği yapılması, üzerinde derince düşünülmesi gereklidir. Anne-baba, büyük adaklar zikrettiği günlerde söylediklerine sadık olmalı, sabır göstermeli, uzun yıllar beklemeye hazır olmalıdır.

Peygamberimiz aleyhisselatu vesselam, Kur’an-ı azımuşşanın güzel sesle okunmasını istemektedir. Güzel ses ise bir toplumda binde bir civarında bulunur. Kur’an’ın güzel sesle okunması gerekliliği, Kur’an okumakla ilgili bir şey değildir. Hafızlık başka, çocuğun sesinin güzel olması başkadır. İbni Kayyim rahmetullahi aleyh bu konuda, “nasıl ki bir hastaya ilaç hazırladıklarında hastanın onu içmesi için şekerli bir şeyler katarlarsa güzel sesin de Kur’an’la bağlantısı bu kadardır” diyor. Ses güzel de çirkin de olsa Kur’an’ın bağlantı kuracağı Müslüman yürekleriyle aslında ilgisi yoktur. Fakat ses güzel olursa Resûlullah aleyhisselam bundan memnun olursa da güzel sesimiz olmaması Kur’an okumamız anlamına gelmez.

Kur’an kurslarında veya başka ortamlarda güzel sesli çocukların daima öne çıkarılmak gibi bir sorunu vardır. Bu da o çocukta Kur’an’ın tiyatroyu bir uygulamasının parçası olma hissini öne çıkarır ve diğer çocuklara da defolu oldukları türünden bir anlam hissettirilir. ‘Güzel sesli hafız’ diye tanınan o kişiyi sonraları Kur’an hizmetinde de göremezsiniz kolay kolay. Bu adeta bir fitne türüdür ve dikkat edilmesi gereken inceliklerdendir.

Ashab-ı kiramdan Cündüb ibni Abdillâh radiyallahu anhin anlattığı hadiseyi başka bir vurgu konusu olarak hatırlatmalıyız. Şöyle diyor: “Bize önce imanın ne olduğu öğretildi de Kur’an öğretilince onun ne olduğunu anladık.”

İman duygumuz Kur’an’dan önce verilmelidir. Yavrularımız esmaü’l-hüsnanın manasını bilerek hafızlık rahlesine oturmuş olsalar çok daha samimi ve güzel işler ortaya koyabilirler. Kur’an’ı yuvarlayarak ezberlemek yerine hazmederek ilerlemenin gereklerinden biridir bu. Çocuğa Allah’ın Rahîm olduğu anlatılarak zihni hazırlansa her rahmet ayeti okunduğunda gözyaşıyla dinlemeleri için imkân hazırlanır. Allah’ın kitabını anlatan ayetler ve bunların insana nasıl tesir edeceğine dair örnekler çocukta bulunabilir. Bunun hafızlığı kesin olarak kolaylaştıracağını iddia etmiyoruz ama hafızlığa da sonraları gelişecek muhafızlığa da katkısının olacağı şüphesizdir.

Kur’an-ı Kerim’in Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in kalbine yirmi üç yıllık bir süreç sonunda inip yerleştiğini buradan hem hoca efendilere hem ebeveynlere bildirmiş olduk. Rabbimiz buna şahittir.

Bunun üzerine Abdullah ibni Mesud radiyallahu anhdan bir hatırayı evvela kendime, sonra da Kur'an öğretmekle ilgili hasret taşıyan her kardeşime arz ediyor ve rahmet kitabının elimizde başka bir çerçeveye bürünmemesi için çağrı yapıyorum.

Hicretin 82. senesinde vefat etmiş, muhaddis âlimlerden Zâdân Kindî isimli âmâ bir zat vardır. Kendisi Ömer bin Hattab, Ali bin ebi Talib, Aişe anamız, İbni Mesud, Huzeyfe, İbni Ömer, Bera bin Azib gibi sahabilerden hadis rivayet etmiş, tâbiinden bir isim. Şöyle diyor:

“Gençken arkadaşlarımla toplanmış, alkollü bir içecek meşguldük. Sesim güzel olduğu için de ben şarkı söylüyordum. Yanımızda alkol dolu bir ibrik vardı.”

O esnada Abdullah ibni Mesud oradan geçiyor ve Allah'a isyan olan bir işin yapıldığını görünce gençlerin arasına dalıp alkol içtikleri bardakları ve ibriklerini, bir de çalgı için kullandıkları aleti parçalıyor. Diğerlerinin ellerinde kadeh olduğunu, bu zatın da şarkı söylemekle meşguliyetini görünce ona dönerek, “Allah'tan korksan da güzel sesinle Kur'an okusan olmaz mıydı?” diyor ve oradan çekip gidiyor.

Az önce o gelenin kim olduğunu birbirlerine yarı sarhoş hâlde sorup Abdullah ibni Mesud olduğunu öğrenince diğerleri boş verip oradan ayrılmışlar, Zâdân ise peşinden onu takip etmiş. Yanına gelince selam vermiş, eğilip ayaklarını öpecek gibi olduktan sonra tövbe etmek istediğini, yardımını dilediğini söylemiş. Bunun üzerine Abdullah ibni Mesud radiyallahu anh ellerini açarak, “Allah'ım, bu çocuğu bize bağışladığın için sana hamd ederim” demiş. Onu öpüp okşamış, evine götürüp yiyecek ikram ettikten sonra yine “yavrum” demiş, “bu sese Kur'an yakışır, Kur'an öğren.”

Bir cümleyle kalbe fişek gibi işlemek mümkündür. Zâdân isimli muhaddis âlim böyle doğmuştur. Kur'an kursuna gelmiş taze çocuğu kaybeden hocalar da İbni Mesud da kıyamet gününde dirileceklerdir. İnsan kaybetmek bir cinayettir ve hiçbir hocanın insan kaybetme hakkı yoktur –nerde kaldı ki hafız kaybedilsin. Kur'an kursları yeryüzünde merhametin en fazla uygulandığı yerler olmalıdır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.